

Kapitola sedm

U Taylor doma se skoro nikdy nezamykalo. Schodiště s dlouhým zábradlím a nablýskanými dřevěnými schody jsem znala jako svoje boty.

Ani jsem nezvonila, prostě jsem vešla a vyběhla rovnou do Taylořina pokoje.

Taylor ležela na břiše na posteli a listovala časopisem s fotkami a drby o celebritách. Jen co mě uviděla, posadila se a vyhrkla: „Ty jsi jako masochistka nebo tak něco?“

Hodila jsem tašku na zem a sedla si vedle ní. Cestou sem jsem jí zavolala a všechno jí vyklopila. Ne, že by se mi chtělo, ale musela jsem.

„Proč ho chceš jít hledat?“ pokračovala ve výslechu Taylor. „Vždyť už není tvůj kluk.“

„Pokud vůbec někdy byl,“ vzdychla jsem.

„Přesně.“ Nalistovala v časopisu stránku a podala mi ho.

„Koukni na tyhle plavky, v těch bych si tě dovedla představit. V těch bílejch bikinách. Vypadala bys v nich s tím svým opálením fakt sexy.“

„Za chvíli dorazí Jeremiah.“ Podívala jsem se na fotku a zase jí časopis vrátila. Sebe jsem si v těch bikinách představit neuměla, ale ji rozhodně ano.

„Fakt jsi měla jít do Jeremyho,“ řekla Taylor. „Conrad je v podstatě cvok.“

Už mockrát jsem jí vysvětlovala, že tak snadné to není, že si nemůžu vybrat jednoho z nich, buď, anebo. Nic nebylo nikdy tak snadné. Ve skutečnosti jsem na výběr nikdy neměla.

„Conrad není cvok, Taylor.“ Nikdy mu neodpustila, že to léto, kdy nám bylo čtrnáct a já ji pozvala do Cousins Beach, se od ní nenechal sbalit. Taylor byla zvyklá, že jsou do ní všichni kluci blázní, neuměla se vyrovnat s tím, že si jí nějaký kluk absolutně nevšímá. A přesně to Conrad dělal. Ale Jeremiah ne. Jen co na něj zamrkala těmi svými čokoládovými kukadly, byl jen její. Její *Jeremy*, jak mu říkala – takovým tím žertovným tónem, co kluci zbožňují. A Jeremiah jí to sežral i s navijákem, tedy až do chvíle, kdy ho Taylor odkopla kvůli mému bratrovi.

Taylor stiskla rty do úzké čárky. „Fajn, no, tak to bylo možná trochu krutý. Tak není cvok. Ale co teda, to budeš jen tak sedět na zadku a čekat na něj až do smrti? A poběžíš za ním, kdykoli si zamane?“

„Ne! Ale něco se mu muselo stát. Teď svoje kamarády potřebuje víc než kdy jindy,“ přesvědčovala jsem ji. Zatahala jsem za uvolněnou nitku v koberci. „Ať už se mezi náma stalo cokoli, vždycky budeme kamarádi.“

Taylor protočila panenky. „No jak myslíš. Jediný důvod, proč tě budu krýt, je to, aby sis to s ním konečně vyřídila.“

„Vyřídila?“

„Jo. Musíte to uzavřít, jinej způsob nevidím. Potřebuješ se s ním vidět tváří v tvář a vyříkat si to, říct mu, že jsi s ním skončila a už ty jeho hry dál hrát nebudeš. A teprve pak budeš schopná na toho trapáka zapomenout.“

„Taylor, nemůže za to jen on, ale i já.“ Ztěžka jsem polkla. „Když jsme se viděli naposled, byla jsem na něj fakt hnusná.“

„No a co. Jde o to, že musíš jít dál. Vstříc novým věcem.“ Po očku se na mě podívala. „Třeba vstříc Corymu. Ačkoli dost pochybuju, že po tom včerejšku u něj ještě budeš mít šanci.“

Včerejšek mi připadal tak daleko. Pokusila jsem se o kající výraz. „No, každopádně děkuju, že mi dovolíš nechat tady auto. Kdyby volala moje máma...“

„Belly, prosím tě. Trochu respektu, jo? Já jsem na rozdíl od tebe ve lhaní rodičům přeborník,“ frkla Taylor. „Ale zejtra večer budeš zpátky, že jo? Davis bude mít od rodičů půjčenou loď, slíbilas, že pojedesh s náma.“

„Ale to bude až tak v osm nebo v devět. Do té doby budu určitě zpátky. A navíc,“ upozornila jsem ji, „jsem ti nic takovýho *neslíbila*.“

„Tak mi to slib teď,“ nedala se Taylor. „Slib mi, že pojedesh.“

Zvedla jsem oči v sloup. „Proč tak toužíš po tom, abych to stihla? Abys na mně mohla zase poštvat Coryho Wheelera? Vždyť mě tu nepotřebuješ. Máš Davise.“

„To víš, že tě potřebuju, i když jsi jako nejlepší kámoška dost naprd. Kluk není to samý, co nejlepší kamarádka, to moc dobře víš. Za chvíli odmaturujeme, a co když pak půjdeme každá na jinou vejšku? Co pak?“ Taylor mě probodla vyčítavým pohledem.

„No dobře, slibuju.“ Taylor pořád doufala, že půjdeme na stejnou univerzitu, jak jsme si to vždycky malovaly.

Napřáhla ke mně ruku, zaklesly jsme do sebe malíčky na stvrzení slibu si potřásly.

„To pojedíš v tomhle?“ Taylor mě sjela očima od hlavy až k patě.

Zadívala jsem se na šedé tílko. „Jo.“

Taylor zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí blond vlasy rozlétly kolem hlavy. „V tomhle se chceš s Conradem vidět *poprvý po takový době?*“

„Taylor, já nejedu na rande.“

„Když se máš někde vidět s bejvalým, musíš vypadat líp, než jsi kdy vypadala. To je první pravidlo rozchodu. Musíš ho přimět, aby si myslel ‚Sakra, tak o *tohle* jsem přišel?‘ Jinak to prostě nejde.“

To mě nikdy nenapadlo. „Mně je jedno, co si bude myslet,“ řekla jsem.

Taylor už ale hrabala v mojí tašce. „Nemáš tu nic kromě triček a kalhotek. A tohle starý tílko. Fuj. To tílko nesnáším, už bys ho fakt měla poslat do důchodu.“

„Nech toho,“ varovala jsem ji, „nehrabej se mi ve věcech.“

Taylor vyskočila a celá se rozzářila nadšením. „Prosím, Belly, nech mě ti zabalit věci, prosím! Fakt bys mi udělala radost.“

„Ne,“ odmítla jsem tak nekompromisně, jak to jen šlo. S Taylor se dalo jednat jedině nekompromisně. „Zejtra budu zpátky, nic víc nepotřebuju.“

Taylor mě ignorovala a zmizela ve své šatně.

V tu chvíli mi zazvonil mobil. Volal Jeremiah. „Tay, myslím to vážně,“ houkla jsem, než jsem to zvedla.

„Nedělej si starosti,“ přišla ze šatny odpověď. „Říkej si, že jsem tvoje hodná víla kmotřička.“

Zvedla jsem telefon. „Čau, kde jsi?“

„Už tam skoro budu. Tak za hodku. Jsi u Taylor?“

„Jo,“ potvrdila jsem. „Mám ti znova popsát cestu?“

„Ne, to si pamatuju.“ Odmlčel se a já měla na chvíli dojem, že hovor ukončil. „Děkuju ti,“ vydechl nakonec.

„Ale no tak.“

Chtěla jsem ještě něco říct, jako třeba že je můj nejlepší kamarád, a že jsem svým způsobem i ráda, že mám zase důvod se s ním vidět. Bez Susanniných kluků by to nebylo léto.

Jenže ať jsem si ta slova v duchu převalovala, jak jsem chtěla, nikdy nezněla správně, a než jsem dala dohromady větu, Jeremiah opravdu zavěsil.

To už se ze šatny vynořila Taylor a vítězoslavně zavírala zip její tašky. „Hotovo,“ culila se.

„Taylor...“ Pokusila jsem se jí tašku vytrhnout.

„Ne, otevři ji, až budete na místě, ať je to kdekoli. Ještě mi poděkuješ,“ naparovala se. „Byla jsem k tobě nadmíru štědrá, i když mě takhle opouštíš.“

Tu poslední větu jsem přešla. „Díky, Tay.“

„Rádo se stalo,“ řekla Taylor a upravila si v zrcadle vlasy. „Vidíš, jak moc mě potřebuješ?“ Otočila se ke mně čelem a zapřela ruce v bok. „Jak vůbec chcete Conrada najít? Vždyť ani nevíte, kam se zdejchl. Klidně už může bejt někde pod mostem.“

Nad podrobnostmi našeho pátrání jsem zatím moc neuvvažovala. „Jeremiah určitě na něco přijde,“ odpověděla jsem.

O hodinu později dorazil Jeremiah, přesně jak slíbil. Dívaly jsme se s Taylor u okna v obýváku, jak zajíždí autem na jejich kruhovou příjezdovou cestu. „Páni, vypadá fakt dobře,“ vyhrkla Taylor a rychle si běžela namalovat pusu

leskem na rty. „Proč jsi mi neřekla, že je z něj takovej hezoun?“

Když Jeremiaha viděla naposled, byl o hlavu menší a hubený jak tyčka. Nebylo divu, že místo toho vyjela po Stevenovi. Pro mě to ale pořád byl ten samý Jeremiah.

Vzala jsem svoji tašku a s Taylor v patách zamířila ven.

Otevřela jsem vchodové dveře a Jeremiah už stál na prahu, v kšiltovce s logem Red Sox. Vlasy měl kratší než minule. Bylo zvláštní ho vidět u Tayloriných dveří. Působilo to neskutečně, jako nějaký sen.

„Zrovna jsem ti chtěl volat,“ řekl a sundal si čepici. Jeremiah byl ten typ kluka, kterému je jedno, jestli mu čepice rozcuchá vlasy, nebo jestli bude vypadat hloupě. Byla to jedna z jeho nejroztomilejších vlastností. Dost jsem ho za to obdivovala, protože sama jsem žila prakticky v permanentním strachu z toho, že se ztrapním.

Chtěla jsem ho obejmout, ale z nějakého důvodu – možná proto, že mě neobjal jako první, nebo jsem se zničehonic začala stydět – jsem se zarazila. „Stihls to rychle,“ řekla jsem místo toho.

„Dost jsem na to šlapal,“ kývl Jeremiah. A pak: „Čau, Taylor.“

Taylor se vytáhla na špičky a pověsila se mu kolem krku a já zalitovala, že jsem ho neobjala jako první.

Když se od něj odtáhla, souhlasně si ho přeměřila pohledem. „Jeremy, vypadáš dobře,“ řekla a usmála se na něj, čekala, že jí řekne to samé. To ale Jeremiah neudělal, a tak prohlásila: „To byla tvoje šance mi říct, že vypadám taky dobře, ty osle.“

Jeremiah se zasmál. Pořád stejná Taylor. Vždyť víš, že vypadáš dobře. Nepotřebuješ, abych ti to říkal.“

Culili se na sebe jak dva blbečci.

„Měli bysme jet,“ řekla jsem.

Jeremiah mi z ramene vzal tašku a šli jsme k autu. Zá- tímco Jeremiah tašku ukládal do kufru, chytla mě Taylor za loket. „Koukej mi zavolat, až dorazíte, ať už jedete kam- koli, Popelbelko.“ Takhle mi říkala, když jsme byly ještě malé. Zpívala to do rytmu písničky těch myší z pohádky od Disneyho. *Popelbelko, Popelbelko.*

Zaplavila mě vlna náklonnosti. Nostalgie, všechno, co jsme spolu prožily – to muselo něco znamenat. Víc, než jsem si uvědomovala. Až se příští rok naše cesty rozejde- me a každá zamíříme na jinou univerzitu, bude se mi po ní stýskat. „Dík, že mě budeš krýt, Tay.“

Taylor přikývla. *Vyříkej si to s ním*, odezírala jsem jí ze rtů.

„Měj se, Taylor,“ houkl Jeremiah a nastoupil do auta.

Uvelebila jsem se na sedadle spolujezdce. V Jeremiaho- vě autě byl pěkný bordel, jako obvykle, všude prázdné lah- ve od minerálky, na podlaze i na zadním sedadle. „Ahoj,“ mávla jsem na ni a Jeremiah nastartoval.

Taylor stála na příjezdové cestě a mávala nám. „Neza- pomeň na svůj slib, Belly!“ křikla za mnou.

„Jakej slib?“ zajímal se Jeremiah s pohledem upřeným do zpětného zrcátka.

„Slíbila jsem jí, že se stihnu vrátit na kalbu jejího přítele zejtra večer,“ vysvětlila jsem. „Koná se na lodi.“

Jeremiah přikývl. „Neboj, to stihneš. Doufám, že do ve- čera budeme zpátky.“

„Aha,“ hlesla jsem. „Tak jo.“

Hádala jsem, že obsah té tašky, co mi sbalila Taylor, na- konec potřebovat nebudu.

„Taylor vypadá pořád stejně,“ prohodil Jeremiah.

„Jo, to asi jo.“

A pak už nikdo nic neřekl. Jen jsme oba mlčeli.